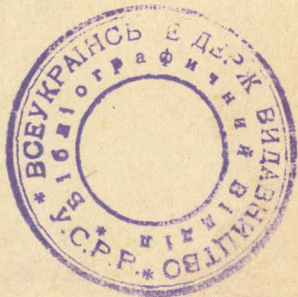

ВОЛОДИМИР Ярошенко

АУДИО

ПОЕЗІЙ КНИГА

АУДИО

А/х.	891.79-1
49/127	891.79

ВОЛОДИМИР ЯРОШЕНКО

„ЛУШИ“

ПОЕЗІЙ КНИГА
ДРУГА.

ВИДРУКОВАНО В КІЛЬКОСТІ ТИСЯЧА
П'ЯТЬДЕСЯТ ПРИМІРНИКІВ У ДРУКАРНІ
„ДРУКАРЬ ПОЛЬСЬКИЙ“ НАКЛАДОМ Т-ВА
УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.
КИЇВ 1919 РОКУ.

ОБЩЕСТВО ПИСЬМЕННИКОВ

„ПІСЬМЕННИК“

ЛЮБКА МІСКО

ЛЮБКА

„Ich sage euch: man muss noch Chaos
in sich haben, um einen tanzenden
Stern gebären zu können...“

Fridrich Nietzsche.

(„Also sprach Zarathustra“).

Не посивію над книгами мудрими,
Вік проживу не над довгими томами,
Ні над газетами з славними Вудрами
Президентами Вільсонами.

Не облісію „красою одвічною“
І не залякну формою сталою:
Постаттю трагікомичною—
Якоюсь труною запалою.

Хтів-би лишитись я вічною ювим,
А, головне,— щоб несталим і радим —
Хтів би я вірить тільки лунам
Та блискучим свічадам.

1918-1919

1918-1919

1918-1919

1918-1919

1918-1919

1918-1919

ЛУНИ.

1918-19.

Дай руку, півдне золотий,
Ми оба життедавці—
Нехай клепає Козодій
Про недотепність Мавці,

Хай оболещує її,
Брехає суд над нами—
Були ми зроду налії
І будем наліями.

Сьогодні я зламав подон
У гніві огневому
І дев'ятьмісячний закон
Порукою є тому.

Ти ж, волоокій дне, заміть,
Заріж на чересло,
Щоб над-сьогоднішню блакить
Нам небо принесло!

День легкий, як шовкова тканина,
Затопився теплим теплим злотом...
Доспіває буйних живів калина
Під поломінним соняшним льотом.

Налилися літові груди,
Повні вщерт' і тепла, й молока —
Небодар обезтямлено блудить
Під регіт Лісовика.

За дунами, луни й пів-луни,
Лісами, долинами, яром —
Розлогими хвилями суне
Глум над Небодаром.

Вгішно, і тепло, і легко
Мийється серцевий південь..
Стерень обсмалений півень
Пірья розкидав далеко.

Хтось сонце списом за край зачепив
І владно потяг за темний обрій,—
Огняну цілину, розі'яв, роз'ятрив—
Недобрий.

А там,—як об креміль,—об сонце креше
Крицяним велетенським кресалом
І соняшним золотом захід мережа,
Мов палаючими коралями.

Мов палаючими крицями,
Мов палаючими зливами:
Роскидає іскри жар-птицями,
Жар-звірами і жар-рибами

Вигинається зміями:
Вужаць і гадюками—
Золотими віями
Що повікам стука...

✓
Дзвенить і дзвонить,
Пала і падає—
В гучні долоні
Ловить опали.

У моє серце вливає силу,
В усю істоту влива бунія
І крик бажання — якби-то крила —
За обрій шастя—до мук згорання!

Вечором травам — забавка —
Вітер жене в далину...
Чи потерчата чи мавки
Стіпову вкрали луку?

Крикнуть і зойкнуть — даремно —
Відгук тає—мов тіль...
Ліс кривулькою темною
Повирізав далечінь.

Над лопухом нелехатим
Бражник уперто гуде,
Ніч, павуком волохатим,
Дня висисає мед.

Гримнуть-би раптом з гармати,
Чи одшукався б той,
Тиші з луною рознятих,
Єдності згублений слід?

На крутих його рогах,
На сталевих ребрах —
Сонця блиснула дуга
В райдужних сребрах.

Налилася в очі кров,
Нагнітила жили —
І гнівливо розколов
Бик ізняті крила.

Од розгону — загуло,
Од удару — громи —
Росщенилося крило
На рясні бохроми.

І, розбивши міць крила,
Бик погнав, що — сили,
Щойно курява пішла —
Злотний пил і брила.

Напустивши роги вниз,
— Лобом в серце сонця —
У броню огнених ряз,
У червоне сонце, —

Похитнулося од ріг,
— Десь за обрій впало...
А скажений бик заліг,
Що аж луни встали.

І знялися од бика
Бронзові тумани,
І чиясь звела рука
Вечірею рано...

Плакайте, плакайте, плакайте,
Гасне затеплиний південь...
— Чуєте крукові крикоти
Там, де виспівував півень?

Сунеться хмариве одиво,
Тіні ганя по долині,
Захід, мов огнене коливо,
На папахіді по днині.

Сонце полонено хмарами —
Нетрама хмар пелехатими —
Князь світлозорий козарами
Дикими і волохатими.

Плакаймо, плакаймо, плакаймо:
Небо запалося трунами;
Похорои днини одплакуймо
Вечора чуйними лунами.

Залякана в повітрі блудить блакить...
Не вірте часу універсалим:
Пале візьміть —
І по скрижалам!

Золоті зорі, як рої ос,
Гудуть вгорі, у синьому морі...
У покос
Зорі!

Над груди будинків,
Над неба котурни,
Над силу і вік,
Над вимір годинників,
Над урни—
Чоловік!

Упадуть надгробки в імлі,
Стануть на ребра труни,
Застогнуть діти землі —
І підуть луни.

Покинуть льох віків,
Поширять нащі нор,
— Підуть до молодиків,
До нових зорь.

Господи, як повен я снаги,
Як лютую власною снагою!
І, як є на світі вороги,
То чому не зваються зо мною?

Я ясніщий за найясні шкла,
Моя радість береги розмила,
І, як світові преділена імла,
То чому мене не оточила?

Рушу я в надзоряні шляхи,
В неосяжні, тайні високости:
Закурявлять срібні порохи —
І шиява божественої злости,

Я звісу скинії спушу,
Тайний жезл осяю Аарона,
— Роси сорокдневого дошу
І туман Синайського закона.

Стану перед людом сам—не сам,
Перед небом богоборцем Савлом,
І, або впаду, або по небесам
Проведу неублаганим ралом.

Не блукав оселею трівог,
Не ходив оселею хитань,
Не шукав меж сорока дорог
Невідому до почитувань.

Незвичайну путь собі знайшов —
Не по трунам Олів і Картаген,
Не, як сонце, — лагідно зайшов,
Не узрівши сонця, — Діоген.

Не як цар і лицар Леонід
У розсохах Оермоїл крутих
Був холодний і твердий, як лід,
Аж, забитий, впає і не затих...

Був підвладний лише сам собі
Ти, Атлянте, вишуканих мрій,
Пущений на язика юрбі,
Як руїник, злбдїй і злодїй...

Я за тебе й за тобою, брат,
Лиш не храм Діани запалю —
Я — луна твоя, о, Герострат —
Випростаюсь — небо провалю!..

Ударь мені в груди, о Сонце, ударь!
Ти Бог всьому світу, — я сам собі царь,

І щоб поріднитися з тобою,—то-ну,
Відай мені частку свого талану.

То буде державний, небачений шлюб —
Здрігнеться столітній, здивований дуб

І тільки подума про себе в дулі:
„Сміливості бракло уже на землі...“

Тому-то я голосно — сам собі царь —
Кажу тобі, Сонце, у груди ударь!

Зроби своїм сином і затем, бо я—
Ще з хлопчика назву придбав „палія“

Коли ж не даси і вогню не візьму,
Я — сам собі царь -- Бога-Сонце задму,

Зорю, насаджу, запахаю свій сад,
(Зі шкла твого, Сонце, наставлю свічад) —

З бежмежністю пущ, з годисистією лун
І в ньому оселеться дикий Перун —

Увесь волохатий, увесь у вогні
І доню віддасть, що-найліпшу мені,

Назве своїм сином, і зятем, — бо я —
Ще з хлопчика ім'я пошу „палія“.

На чотири вітри піду,
Проти бурь вишну груди:
Одімкнуть списи кров руду
І тиша луни розбудить.

Заблисне далеке місто
Шпильми і маківками:
Хрестів церковних намисто
Візьметься блискавками.

Постукаю у браму патерницею,
Як перебендя, чи старці:
Заб'ються хмарою надзвіницею
Сполохані горобці...

Купальські білі берези,
Соли і чибреці —
Хто проведе леза
По чистому цьому лиці?

Хто розвіє тумани
Казок старих,
Незачарований гляве
У нетра їх?

Хто папороть дивну зірве
І знайде зілля — розмаю,
Хто луни з корінням вирве
Глибокому гаю?..

Купальські білі берези,
Безсмертники, чибреці —
Чиї відзначаються леза
На чистому цьому лиці?..

Взялись рови полинями,
Горби вкрились соном,
Вітер гладить долонями
Жовту ниву льону.

Кучерява нехворіща
Гніздиться, як квочка,
Хмара випрала їй полоще
У ставку сорочку.

Стоїть літо, як та свічка:
Аж кишить — згоріє —
Тільки воску жовта стрічка
До низу збігає..

Зачалась гаряча стрічка
З Івана — з Купала
Розгорнулась в буйну річку
На Петра та Павла.

Забують жовті води,
Підуть димним пасом,
Коли літо дивну вроду
Виколосить Спаса

Тоді хмарі, підкинувшись,
Добілять полотна —
І, певнею озирнувшись,
Гляне осінь злотна.

Вечоре, ти дихаш на ладан,
Увесь пожовк, посірів і синій,
Ти, як запорошене свічадо,
Як гіркі пахощі долиню.

Надіне ніч темний набрівник,
Гляне на тебе гарячим оком,
— Червоний гребінь висуне півник,
І піде на захід рівним кроком.

Вечоре, ти, як свічка похитнесь,
Тільки підіймуться пахощі віску
Та димчастий туман колихнеться
Над лугами колискою...

Умирай, щезай і тань
Ти, иноче святий, ти, манаше,
Не повернися, назад не глянь,
Бідолаше!

Під темною ковдрою ночі,
Забившись під самі крила,
— Хтось цілує груди дівочі
І темні овали тіла.

Не оглядайся, святий, божий,
— Геть біжи спокуси клято :
І вина, і червоної рожі —
Осередку плоті розп'ято.

Веснянка.

Весня пічко, весняночко,
М'ятою стелися,
Прижмурь свої темні очка,
Туманом візьмися...

I

Ходить, деле,
Щось зелене
І веселе,
Що аж сумно;
Шовки стеле
Зелені
Безшумно,
Роси сине
Цілющі
Кріз пальці
Зі жмені,
Двері рипа,
Лягає
На лавці —
Зелене,
Зелене!..

II.

— „Матінко, кров мені б'ється, мов риба,
Перса, налившись, сорочку порвали,
Сонце розтопленим золотом з неба
Розум обпалює... Мамо, ой мамо!..

Щось мені, нене, безмірно турботно,
Так, ніби хтось мене мусить забрати —
Зразу до себе безповоротно
Спагоньки — гаряче спати...

Люба матусе, не сердься на доню,
Чомсь мені боязко вийти із хати:
Тіло гаряче, гарячі долоні
І паленіє чоло мені, мати...

Вийти у ніч, у садок найстрашніше,
Так, ніби хтось мене може спиткати...
Душно, ой, душно... Піду таки з хати...

Мати!

Мусить щось статись... —

III.

Ліктями упершись в гостряки тополів,
Ніч спить.

Розляглась по шляху, на ланах, на полі
— Лежить.

Камінці у воду кидає русалка:

„Тони!..“

Дзвонять, мов дзвіночки, квіти... — Палко,
Ніч, — дзвони!..

IV.

На вузліссі — при самому полі,
Де погнулись од вітру тополі,
І де місяць горбами прямує, —
Чиясь постать понуро чатує...

V.

— Чом прийшла запізно?

— Ой, і не питай!..

(Звив обруч залізний

І повів у гай).

VI.

Весня нічко, весняночко,
Добре дурманила,
Що мережку на сорочці
Світ-зоря пошила,

А на буйні довгі коси
Очіпок наділа..
Білі ноги срібні роси
Сплячим оросили.

А поранку — очі в очі —
Кришталеві перси,
Що ховала сутінь ночі,
Мов дівчина персі.

Сонце птицею кущами
В гущину летіло..
Ой, під росами — дощами
Тіло протремтіло,

Під туманами, мов в ямі,
Тіло похолело,
Аж те сонце їх голками
Дрібно не скололо.

СВІЧАДА.

(1918 — 19).

Світло тепле і муре
У мене в кімнаті — і диво:
Тіні під абажуром
Снують похоловиво.

Я окропив би тіні
Якимось зіллям радо,
Щоби їх миготіння
Одбилися у свічках,

І народився їм голос,
Щоб спостеріг я луни,
І переколосось
Все, що життя і що труни.

Я притворити б радий
Тіні смутні у тіло,
Та якраз моя влада
Не над тим, що згоріло:

В лунах бо моя влада,
Ще у одгромах полявих—
В темних глибинах свічада
Та у загравах.

Розсміявся дідусь над пудрою —
Хмаркою піднявся порох радий
Над його головою мудрою
І мняко осів на свічада.

Слохвотився дідусь затуканий,
Оглинув свічада стурбованим зором
І побачив, як порох ошуканий,
Посів шкло правильним узором.

І в глибинах свічадових темних
Став дідусь ще туманніш над шклянкою кофія,
І знівечила пудра нікчемна
Його вистраждану філософію.

Меж квіток несеться, смиче,
— За метеликом гається...
„Панно! слухайте-но—кличу:
Ви не тямите!...“—Спниється,

Обертається, дивується —
Зріз лица гостріш бердєлєївських,
Брови-лук, а погляд-стріли..
Враз... покванливо гордується,
Повернулась, полетіла...

Мені сором. Дуже грубо вже
Я їй крикнув: „Ви не тямите!...“
Дожену.—„Простіть, та ну-бо вже—
Ви мій настрій не заплямите;

Ви мій настрій не захочете
Затуманить—Ви же знаєте,
Що, як кашельку заскочите,
— Неодмінно вже спіймаєте!...“

Не лиш стріли напільоток
Половають і ранять зори,
— Закохався я-екзотик —
Не лише в одні узори...

Ах, рожевість губ—без слова —
Ранить глибше і гостріше,
Погляд ока васильковий,
— Найлукавий, наймиліший.

Свіжість ранкова неслива,
Сміх дзвінкий, як ритми сонця,
Погляд кинутий драгливо
Безперечному поклоню...

А тому мені потрібно,
З добрим ранком щоб вітати,
Вашу зброю -- стріли срібні
З луком разом захвати, —

Бо инакше, я кінчаю
Неможливим інцидентом —
За столом, за шклянку чаю,
Дяка стане компліментом.

Ви в'явіть — матуся Ваца
Поведе суворим оком,
Але так спокійно скаже:
„Donne, ma chère, quelque chose d'▲, Бжюка...“

Прочитать Вам вірші і свої-доконче?
— Що-за примха раптом після бурь зневаги?
І чому цей поклик — „З під дерев-на сонце!“
Я ей-ей скорився і підком безснагий!..

Я розвітрив мужність і трівку поважність,
І чи поверну їх я до себе знову,
Коди Ви напали на мою безснажність
Раптом і уперто з цим „обов'язково!“

Тямлю кенкування — „З під дерев на сонце!“
То — на якіть віршів кинуто докора... —
Ну, гаразд, — читаю — у стидкій коронці
Царенятку злomu з царства Форс-Мажора!

Мереживом тонким і штучним,
Яким пишаєсь лиш Брюсель,
— Сміялась виточена даль...
Я спостереженням невлучним,
Що краєвид цей-акварель
І розрисована емаль,
— Збудив у Вас дзвінковий сміх:
Він, певно, якісь мав зневаги, —
Я не вгодив; подвійно жаль,
Бо порівняння склав наспіх,
Без на́меньшої уваги.

В комірцях тугих, як латн,
Свіжих, як лілеї білість, —
Кожен з правом ювілята
Вам свою віншує вмілість...

Перший Вам приніс свій витвір —
Статуетку з пошлим змістом,
Де принцеса мислить вибір
Меж жовніром і артистом.

Та підходить ось музика
І кривудьки пот підносить,
Соромливо крават смика
І на дозвіл—грати-просить.

Ну, звичайно, дозвіл має,
І... занило піаніно,
Бо музика в гру вкладає
Piano хисту в forte „сливи...“

Підійшов поет... Недбало
Кинув чуб красивим жестом...
Перегони гнали в зало
Амфібрахи й анапести.

Ріжні звиви, ритми, рими,
Наймодерні словотвори:
„Чи могли ми?—Не могли ми—
Ні сьогодні, а ні вчора

За тобою бризковито,
Сонцепромінне летіти,
А тепер,—полуду змити,
Нині ми — Великі Діти...“

Я дививсь на Вас. Досада,
Більше—гнів—жорстокість скрита:
Кожен з правом ювілята
Має змогу Вас пудити.

Я... підняв бокаль з шампаньйським
— Все, що вмів я неумілий,..
— Профіль темний і гігантський
Вечір кутав в синь мантиїї.

Ау!—кущі й ліщини сіра прошва
І ти, стежино в ліс, непевна і в'юнка!...
Об стерні зрубу змулена підосва
Вперед ступа собі бад'юра і легка.

Колись, за дідичів, був парк тут старовинний,
Тепер занедбаний, забутий і пустий:
Моїх прапрадідів дотепности гостинні
Звели той парк на ліс суворий і густий

Ах, а було колись мінилися кріноліни
В туманім місяці вдовж паркових алей
І в зерна гравію спускався на коліна
Штаб-ротмістр, або юний портупей.

Пишались на гербах тонкі ініціали,
Гордивсь зачіскою дворовий перукар,
Коли під брязкіт шпор в прадідівському зало
Пускався в перший вальс князь N-сумський гусар.

Мигтіло світло на нових рейтузах,
Посло колье *cousines*, *льорнетів* і *саме́с*...
— Пійма,—чи не пійма *Nadine* такого „туза„?
І все виходило чомусь у всіх одно: „*Jamais!*...“

В хуторі, в садибі панській,
На пів-гнилому ганкові
В дула б американські
Зерна всипать порохіві,

Крижнів влучать без осічки,
Мері-собаку-бабуню
Все одганять би од тічки
Та замикати б у клуноу.

Десь меж кущів на вузліссі
Роздратувати комахів,
Шомполлом нишпорить в стрісі
І налякать-би Домаху

Смерком у темній вітальні
Пить молоко і гуторить,
Знать, що в одночивальні
Вечір одсвічує зорі.

Слать поцілунки сусідді,
(Що полонить не вдалося),
Зарисувать на серветці
Профіль курносій Тодося

І, „надобраніч“, сказавши,
В ліжку до Жюля Верна,
Щоб прочитати, як завше:
„Трое зайшли в таверну...“

Слухайте...—Вир реве.

Вітер-звір ре:

— Осінь.

Небом північ пливе,

Небом, зарієм

Осами.

Гляньте...—Світло мигтить,

Тьмяне скло горить,

Хтось

Бородатий сидить

— Жовтий,

Як осінь.

Кість чоловіча кипить,

Чорний череп кпить

— Безносий:

Камінь—камню вардуть

Жовтий дід,

Як осінь.

Зори йому, мов більма́,

Волос—глибока зіма,

Розум?... Ох, розум

— Осінь...

Зігнутий дід сидить,

Камінь-камню варить,

Камінь, жовтий,

Як осінь...

До неба фіялкова риза
Півкругом зірками приколата
І сіється золоте сізє,
На землю—прозоре золото.

Тумани на вітрі протряхли
В степу по-над шляхом синім:
Мої ноги і руки пропахли
Гірким і солоним полинем.

Я обвітрив обличчє і груди;
Засмагли плечі і руки...
— Там ходять лисиці і люде,
Де стежки повзуть, мов гадуки.

Де ходять ведмеді і звірі,
— Там шляхи прями й широкі...
У небі—в фіялковій шкірі—
Горить половина ока...

Пропахли не тільки руки,
Волосєе пройшло і очі—
Полинем, любистком і рухами
Ночі

Там ходять тільки омаи,
Ворожба, спов'іди й навроки,
Де в болоті одбилось в тумані
В трясині—одинокє—
Червонє, як рана—
Місяця око.

По небу не хмарі, а клоччя
Білої з сірим бавовни,
В повітрі зойки сорочі
І далекого грому одзвони.

Випнуласть в небі веселка—
Дужка святого цебра—
Напизана на коромиселко
Райдужних кольорів гра.

Тілом припавши до броду,
Воду сеуть із ріки
Білих туманів зі сходу
Пухкі навуки.

Зимно під вечір травневий,
Коли після дощів,
Совце пірне за плавневі
Кущі...

Проти мого вікна дріма дебелий граб,
Мов сніжаний вівтар, чи сніжана каплиця,
На кожному сучку горбляться пальці лап,
Одягнені немов у білі рукавиці.

Метуть сніги з Різдва—шляхи на Новий Рік
По заячим слідам, по ранковій поросі;
Стоть ставок стрункий, мов виметений тік,
І дні стоять такі сліпучі і хороші.

Настає сніжний ніч—світліє білий сніг
І кругом замерза вода у ополонці,
І місяця сіме вигострений ріг,
Мов бризок золотий закриженого сонця.

Прозора ніч, мов профіль Фіамети,
Взялась посмішкою холодною,
Пречисті зорі—вічності аскети—
Словняють путь над сірою безоднею.

І тільки десь—на горі аскетизму—
Схитнеться з шляху і впаде зоря,
Лишивши слід—астралі стерту схизму,
Що квітне ще і смутно догоря.

Аж доки ніч замкнеться в магістралі,
На землю упаде смутний аероліт,
То зірка—грішниця—по світовій спіралі
Землі пошле привіт.

Я марю про Лондон туманний
І в мозку маюю уяви...
Оркестр у тракторі „канканний“
І я там за шклянкою кави.

Рахую вже гроші на пенси,
В країні Уальда й Шерлока,
Де квітнули Дарвін і Спенсер,
Як лішний роман Джона Локка.

В брудному тракторі на Сіті
Знайомих обличчя не побачиш:
Ґоґеном чудним на Таїті
В кавярні на Сіті бурлачиш...

У мене місяць - разок намиста,
Де тридцять різних намистин,
Або осінній килим з листу,
Що слав з тридцятки деревин.

І кожен день мій має очі,
Щоб блимнуть двічі коротким „блим“,
Одні, як сонце, другі, як почі,
А треті—дим.

Я сам старанно нижу намиста—
Вже двіста п'ятдесят разків
І днями криваливсь, як листом,
Як попілом зотлілих слів.

Але буває любо, любо
Торішнє листе ворухить
І меж листками клена й дуба
Холодну жабу роздушить.

Однаково, байдужно і безжурно,
Я ніби ролі жадної не брав
І ніби баль, розквітнувший так дружно,
Одначе не розквіт і квітнуть не почав.

А я затих під знаком стуми й втоми,
Як найнятий оркестр недбайливих музик,
Я трохи осянів... збираюся до-дому:
Мій настрій не зайнявсь і непомітно зник.

У вестибюлі сміх, многоголосий гомін,
Де строї білих нан ховаються в сукно...
І я до-дому вже... Мене чекає комін,
Фамільний „Вальтер“—нес і жалібно вікно.

По східних вниз спустивсь—в свідчадах сила руху,
— На улиці огні фіякрів і карет...
Закутався тепліш. В середині шось глухо
Пригадувало баль, плело уяв грезет.

Зупинімось над озерами,
Над примарами свічад:
Окунями красноперими
Пірнамо у новий лад.

Обручі силвуть засмучені
На поверхні тих озер:
Пройде вітер збаламучений
— Вітер дуги їхні стер...

Попливе по-між коралами,
Треба у піску глибини—
Під мостами та під палями
Перстень вишукать один.

Проступило небо зорями,
Місяця погнувся дук,
Обрій заснувавсь прозорями,
Мов лавук.

І земля стоїть дзвіницею,
І вода, як вікнах шкло,
Віз прищуливсь над криницею
І вмочив своє жало...

Розпростерлась тиш делекою
І крилом укрила все,
Лиш луною недалекою
Дзвін ручаю донесе.

Та от ми ще — непокаяні—
Обійнявшись обіруч,
Ходим місяцем осяяні,
Їотим зоряний обруч.

І куди його докотимо
До ранкової зорі,
Срібносугими золотами,
— Огнесерді котарі?

Захід увесь в сухозлоті,
Палить моря і озера,
Зілля шука привороту
На недосяжному дні...

Тільки нема повороту:
Страчено скарби й державу,
Пав'ячі райдужні пера,
Цінне камінне і славу,
І кольорові огні...

Крадеться ніч, мов пантера,
Виткнулось сонце бурлацьке,
І в даліні
Чиркнули в небо огні —
Гасла чумацькі...

Позодотився ліс.
Вирядивсь в небо Віз.

Під свічкою струпи із віску
Та плечі, як хутро пантери,
Заплямлені поцілунками і зачіскою
Роспущеною заперелі.

Очі свічад сухотні,
Ранок матово сіріє...
Ти була мрією сьогодні,
Нині спаленная, Маріє!

Усі нитки захованности
Коротким „твоя“ розірвано
І тільки привид закованности
У двох істот розгнівано.

З М І С Т .

Не посивію над книгами мудрими... ➤ 5

І. Л у н и:

• Дай руку, півдне золотий.	9
• День легкий, як шовкова тканина...	10
• Хтось сонце списом за край зачепив...	11
• Вечором травам забавка.	13
• На крутих його рогах	14
• Плакайте, плакайте, плакайте...	16
• Залякана в повітрі блудить блакить.	17
• Господи, як повен я сваги...	19
• Герострат.	21
• Ударь мені в груди, о сонце, ударь!	23
• На чотирі вітри піду...	25
• Купальські білі берези...	26
• Взаялись рови полями...	27
• Вечоре, ти дихаєш на ладан...	29
• Веснянка.	31

Світло тепле і муре...	3
Роземіявся дідусь над пудрою...	4
Меж квіток несеться смиче...	4
Не лиш стріли напідьоток...	4
Прочитать Вам вірші-і свої-доконче?	4
Мереживом тонким і штучним...	4
В комірнях тугих, як лати...	4
Ау, куці й діщини сіра прошва!	5
В хуторі в садібі панській...	5
Слухайте... — Вир реве...	5
До неба фіялкова риза...	5
По небу не хмарі, а клоччя...	5
Зіма...	5
Прозора ніч, мов профіль Фіамегі...	6
Я марю про Лондон туманний...	6
У мене місяць — разок намиста...	6
Однаково, байдужно і безжурно...	6
Зупинілось над озерами...	6
Проступило небо зорями...	6
Захід увесь в сухозлоті...	6
Під свічкою струни із віску...	6
Зміст...	6
Книги Володимира Ярошенка...	7

ВОЛОДИМИР ЯРОШЕНКО.

В и ш л о:

1. „Світотінь“ поезій книга перша — 1918, вид „Сяйво“
2. „Луни“ поезій книга друга — 1919, вид „Т. У. П“.

Г о т у є т ь с я:

3. Поезій книга третя.